

De Vlaamsche Meesters in de Ermitage.

smelt en de vinnige schittering van den eene den malscheren toets van den andere beter doet uitkomen. Heerlijke vruchten van die samenwerking zijn bijvoorbeeld de *Kinderen een festoen van vruchten dragende*, uit het Museum te München, en de *Melcager en Atalante*, uit het Museum te Kassel.

Wat Snijders vooreerst van Rubens leerde was het leven met al zijn bewegingen, veerkracht en hartstocht aan zijne dieren te leenen. Rubens is eigenlijk de grootste aller dieren-schilders, omdat hij zijne beesten bezielt, doet voelen, doet lijden en strijden; een dieren-schilder, die met hem in aanraking kwam, moest aangespoord worden om zijn voorbeeld te volgen en zoo gebeurde het met Snijders. Niet meer enkel den keukenvoorraad in zijn duizendvoudige tinten, met al zijn wonderen van schijnen en weerschijnen, noch de heerlijkheid van vacht en pluim en ooft, ook de drift van het opgejaagde hert, van den vooruitsnorrenden en dol aanvallenden hond, het gevecht om leven en dood schildert hij in navolging van den grooten hervormer. Snijders leverde weinig van die groote fel bewogen stukken; onder al degene die hem toegeschreven worden zijn wellicht enkel de *Everzwijnjachten* uit het Corsini-Museum, de *Hertenjacht* uit de Pinacothek te Munchen en die uit het Museum te Brussel echt. Kleinere stukken met evenveel maar minder geweldige beweging bracht hij in grooter getal voort. Men heeft veel aan Snijders toegedicht wat niet van hem is, niet alleen in zake van jachten, maar ook in groote stukken, voorraadkamers verbeeldende. Zijn schoonbroeder Paulus De Vos, die meer dan hij een gewone helper van Rubens was, vervaardigde het grootste deel der stukken van aanzienlijke afmeting, die onder Snijders' naam staan; deze laatste bleef altijd meer de schilder van de kleurige natuurkinderen, vogelen en vruchten. In Rubens' stukken schilderde hij met zeer enkele uitzonderingen niets anders.

Maar wat hij vooral van den grooten meester overnam was de bredere gesmijde toets, de zachte warmere toon, de werking op elkander van kleuren en lichten. Meer dan eenig andere volgeling nadert hij aldus tot den aanvoerder der school; zijne stukken

krijgen eene malschheid, eene doorschijnendheid, eene zachtheid van glans, die geen van zijn vakgenooten bereikt. Paulus De Vos, wiens groote stukken het meest overeenkomen met die van Snijders, is droger van kleur, oppervlakkiger van bewerking; maar zijne handeling is dramatischer; hij hecht meer prijs aan de vinding dan aan de uitvoering. Talrijk zijn de schilders van dieren, van bloemen, van doode natuur in de Antwerpsche school van dien tijd en velen zijn van de hoogste verdiensten, Jan Fijt, Adriaan van Utrecht, Peter Boel, Daniël Seghers, Jan en Cornelis De Heem zijn de voornaamste, maar boven hen allen staat Snijders.

Werken van hem zijn in groot getal in de verschillende Museums van Europa verspreid. Geen bezit er meer en belangrijker dan de Ermitage. Wij tellen er dertien en onder deze zijn er zeven, die 's meesters handteeken dragen, iets wat zelden voorkomt in Snijders' werken.

Wij vinden er vooreerst eene studie (Nr 1323) van vier kattenkoppen kruisgewijze bijeengebracht en verschillend telkens van houding en uitdrukking, maar naar eenzelfde dier geschilderd. Het is een breed en los gepenseelde, maar toch zeer zorgvuldig bewerkte studie naar de natuur, bewijzende hoe het den meester ernst was met de waarheid en de trouwe navolging van het leven. Snijders schilderde nog enkele andere stukken van denzelfden aard: een studie van hertenkoppen in het Museum te Brussel, eene van hondenkoppen te Berlijn o.a. Het stuk uit de Ermitage draagt een dagteekening, die de Catalogus 1609 leest, maar dat mij 1639 schijnt te zijn en te moeten zijn. Snijders was karig met de jaarmerking; wij kennen nog enkel twee stukken buiten dat van St. Petersburg, welke er een dragen: een met doode vogelen en vruchten in het Museum te Oldenburg van 1614 en een Hanengevecht in dat te Berlijn van 1615.

Dan komt een paar stukken vechtende dieren: een haan op het punt met een kalkoen pootgemeen te worden, met een hen ter zijde op het slagveld (Nr 1322) en een Hondengevecht (Nr 1321). Een groote grimme jachthond met gele vlekken op het witte